

III

Зепењин је направио паузу у свом школском часу. Знао је да је то неопходно, јер већ је доста тога рекао, а оно главно је тек загребао. Џориг је пушио. Када је завршио са цигаретом, Зепењин настави излагање.

- Знање се предаје само посвећенима, међутим и они који то нису, имали су понекад приступ неким елементима *тог знања*. Преданим проучавањем митова могуће је доста тога наслутити. Узмимо на пример Деникена, швајцарског хотелијера који је постао самоуки археолог.

Зепењин направи станку, што је дало Џоригу могућност да убаца коментар.

- Богови ванземаљци!? – рече уз приметну неверицу, коју је Зепењин игнорисао.
- Управо тако. И те теорије много тога објашњавају, уз неке нужне грешке које имају корена у поједностављивању или чак научном незнању. Рецимо, није могуће, или је скоро апсолутно невероватно, директно укрштање неке ванземаљске врсте и људи. Тешко је наћи генетску подударност од 99%.
- Шта је онда могуће?! – упита Џориг.

Зепењин је наизглед игнорисао ово његово питање, уместо одговора настави.

- Амерички писац фантастике Лавкрафт дошао је још ближе, вероватно изучавајући богове древних Сумераца. У једној од својих прича наводи име предводника ванземаљских ентитета и његово пребивалиште: *У својој кући у Р'лејеху, мртви Ктулу чека сневајући*.
- Лавкрафт је у својим причама изнео кохерентну теорију – настави Зепењин – о Великим Старим који су дошли на Земљу у давним временима. Међутим, он различито наводи њихов значај – од тога да су ови Велики Стари повукли у утробу земље и на дно мора, и одатле одавали тајне првим људима, до невероватне тезе да су ова праствара бића створила живот на овој планети *'нуке забаве ради...* Истина је негде на средини – живот је постојао много пре њих, али ми јесмо на неки начин Ктулуова деца.

Овде Зепењин намерно направи још једну паузу, Џориг устаде чим овај заћута, и направи неколико нервозних корака у соби. Било је очигледно да се бори са невероватним чињеницама које му његов ментор саопштава. Најзад Џориг седе на кревет, што је омогућило Зепењину да настави.

* * *

КОРЕНИ МИТОВА

Све је почело пре неких 35.000 година, поче Зепењин без даљег околишања. Догодило се да је ситуација погодна, између два ледена доба, и неких тридесетак хиљада година после катастрофе која је скоро збрисала прве примитивне људе. На нашу планету су дошла огромна бића, које сам већ назвао ентитети, и тај назив им можда најбоље одговара. У старим легендама се помињу као богови, а сам Лавкрафт каже за њих да су нематеријални.

Истина је да су дошли са огромне планете Р'лејех, звезде Сиријуса, по којој је назван њихов потонули град на овој планети. Није ово прва миграција тих бића, претходно су она живела на Орионовом појасу, који такође има велики значај у древним митовима. Мали број их је дошао овде, као претходница или изолована мисија, ми данас не знамо. Они највероватније и даље тамо живе, али људима

одавно никаква комуникација са том планетом није могућа. Стари портали су уништени у сукобима првих људских цивилизација, или су их Древни онемогућили за људе, видевши какве проблеме могу изазвати... А до тога ћемо доћи, рече Зепењин.

Оно што је битно, то је да ова планета није била погодна за придошлице. Они су прилагођени огромним планетама као што је Р'лејех, чији је пречник најмање пет пута већи од Земљиног. Уз само мало мању густину те планете, тамо је гравитација педесет до сто пута већа него овде. Планета је углавном прекривена морима, где и у плићаку владају страховити притисци. А на површини је притисак скоро као на дну нашег океана. Јасно је да ова бића само неколико сати могу издржати у нашој атмосфери, и поред све своје отпорности. Најкомотније се осећају на дну великих мора или дубоко испод земље. Стога нису нематеријални, како је Лавкрафт мислио. Пре би се могло рећи да су превише материјални, но у суштини то му дође на исто. Огромне димензије, које Лавкрафт наводи, сасвим су тачне. Ктулу је вероватно велики као нека планина, а други Древни нису много мањи...

У суштини, ова велика бића су заробљена на нашој планети, пошто галактички скок могу извести само једном у неколико десетина хиљада година. Нашавши се овде, морали су се снаћи, а примитивна људска врста морала је бити упослена, јер јасно је да ова атмосфера, и цела планета, није баш право место за рад једног Древног. Међутим, примитивни људи нису били у стању да спознају њихове концепте, па је морало доћи до генетичких побољшања. Тако су Древни створили «из епрувете» Прворођене – унапређену врсту људи, а опет генетски компатибилну, тако да су се могли укрштати са примитивним људима. Створено је пет типова оваквих људи, по један за пет људских раса, које су се и тада разликовале. Сви ови Прворођени били су веома високи, два до два и по метра, одатле стара веровања о томе да људи воде порекло од дивова.

Пре тридесетак хиљада година издигао се први владарски пар међу овим људима, Ај и Тиј, на древној Лемурији. Они су створили Наакал школу мистерија и говорили су наакал језик, који данас говоре само три индијска свештеника. Оданде потиче и Хуна магија, која се и даље практикује на Хавајима. Лемурија је била огромна просвећена империја, са центром на континенту Му, који је данас испод немирних вода Пацифика. Империја се простирала од Хималаја до Ускршњих острва и Јужне Америке.

Древни нису створили прве људе, и помогли им у грађењу империје, само да би гледали њено цветање. Циљ је био да се створи огроман град Р'лејех, велик као просечна држава, погодан за становање Древних. Када је овај град подигнут, након хиљаду година, Древни су спустили цео океан Му под воде океана.

Пре него је Лемурија потонула преко хиљаду Прворођених, Бесмртних мага (како су их још звали), емигрирало је на један други континент – Атлантиду. Остали су отишли под земљу, где су почели да граде зачетак подземног краљевства – Агарте. У колонијама Лемурије Прворођени су се укрштали са примитивним људима, и тако су настали Другорођени. Они су били елита у својим племенима, али на самом континенту Му могли су бити само привремено, и радили су најтеже послове. Остаци ових Другорођених, који су се спасли од потопа, су јапански Аинуи и Будаи са Тајвана.

Данас нам Лемурија може изгледати као рајска цивилизација, нешто најсветлије што се на овој планети појавило. Међутим, корени сукоба који ће одредити каснију историју, појавили су се већ тада. Прворођени су обожавали Сиријус, звезду са које су дошли њихови створитељи. Древни нису на томе инсистирали, али помогли су успостављање религије, јер она је давала неку сврху овим првим људима, и помагала им да брже раде. Али већ су први људи били итекако свесни Сунца које је њих грејало, док је Сиријус ипак био само удаљена звезда. Бог Сунца Ра, потиче са континента Му!

Док су у Лемурији ова два култа били у настанку, и међусобно су се разумели, на Атлантиди је дошло до таквих разлика да је сукоб био неминован. Прворођени и Другорођени су се поделили, док су *субови*, примитивни људи који су тамо били радничка класа, стали на страну соларног култа. Сунце је било обожавано као унутрашња ватра свих тела, као ватра Природе. Било је стваралац Живота, топлоте, раста – ефективни покретач све креације, јер без Њега није било покрета, егзистенције, нити форме. Нови култ је уплашио владајућу класу, која је и даље поштовала Сиријус, и власти су реаговале репресијом.

Уследила је побуна првих организованих соларијанаца. Избио је кратак и жесток рат, у коме се нису штедела оружја. Ласери и термички зраци прекрили су небо, док је испод земље тутњало друго, много јаче, тектонско оружје. Примена овог оружја довела је до потапања Атлантиде, другог континента-цивилизације. Сукоби су се пренели и на *доњи свет*, Агарту испод земље, претећи да је уруше.

Ситуација је постала веома опасна, и тражила је хитру реакцију. Тринаести патријарх Агарте тада се одрекао свог стеларног култа Сиријуса. Али није прихватио супарнички култ Сунца, већ лунарни култ примитивних људи. Овај култ је постао обавеза за све касније патријархе.

- Овде треба нешто разјаснити – рече Зепењин па отпи мало воде. Глас му је скоро био пукао, па неко време оћута, пре него настави. – Људи који су живели на Земљи још пре Древних, а које ја можда неправедно називам «примитивни људи», нису били много глупљи од нас. Знали су да говоре и познавали су неке апстрактне концепте.

Они су били свесни протока времена, настави Зепењин, и мерили су га по Месечевим циклусима. Одатле лунарни култ као први, јер је тај циклус било најлакше израчунати. Пре него је измерена соларна година Сунце је било исувише застрашујућа сила да би му се било ко обраћао. Прворођени са Лемурије први су измерили соларну годину. А лунарни календар постоји и данас, код Кинеза, а неки остаци постоје и код хришћана – кроз покретне црквене празнике.

Пошто је Атлантида потонула, нови дом за Прворођене и Другорођене је пронађен на Арктику, где је тада била повољна клима. Било је то велико острво Тула, са светом планином Меру у њеном средишту, тачно на Северном полу. Неки данас говоре како је то у ствари био први континент, најнапреднији, највећи и најсветији, који су стари Грци називали *Ултима Туле*, односно Последња Тула. Међутим, истина је да је ово било последње свето острво, последње место за Прворођене *на површини*, Зепењин нагласи ове речи, и тако треба дословно разумети њен назив. Сами Древни су јасно рекли да неће више допустити људске играрије.

Што се самих Древних тиче, рече Зепењин, најпоштеније је рећи да се они нису мешали у људске сукобе око религије. Иако нама делује логично да би они више

волели да обожавамо њихову звезду, ништа нам не говори да су били пристрасни. Њихове интервенције, када их је било, сводиле су се на то да их нико не узнемирава, и да остане довољно људи упућених да им помогне приликом буђења и одласка са ове планете, када дође време за то. Ова амбиваленција је поприлично била страна људима, од самог почетка. За то се за Ктулуа и његове говорило да су изван људских моралних критеријума, како је и Лавкрафт уочио. А можда је све то ипак лако разумети, ако се манимо својих острашћених подела и егоцентризма...

Било како било, завађени људи су и даље дивљали, мада је врховна власт патријарха Агарте покушавала да одржи неутралност. Прве цивилизације су се шириле континетима – најузвишеније на територијама данашњег Египта и Бразила. Сукоби и поделе су се стално ширили. Тулом су поново завладали стеларијанци, али присталице Сунца су извеле пуч, па онда и напад на стеларијански Кем, односно Египат. Фараон Нефрен-Ка, вођа стеларијанаца, извео је осветнички термонуклеарни напад на Тулу. Још једно рајско острво завршило је под морем.

Реакција с врха, тачније из *центра Земље*, уследила је пар година касније. Сви Прворођени морали су под земљу, у Агарту, где неће истицати ниједан од два супарничка култа. Другорођени су могли да бирају – или да остану на површини, или да се спусте са Прворођенима и придржавају се истих правила. У Агарту *обични људи* по правилу нису имали приступа, и то правило важи до данас. Неутралност у расправама и поделама на култове важила је у Агарту под претњом смрти или изгнанства у најизолованије пећине.

Међутим, из Агарте се могло утицати на умове људи на површини, пре свега Другорођених, а преко њих и на остале. Телепатски, или у ретким директним контактима, ширене су инструкције за даљи *сукоб идеја*, али само на површини Земље. То више нико није забрањивао. И то је у великој мери обликовало познату нам историју.

- Пре него пређемо на историју коју учимо у школама, дужан сам још неколико објашњења – рече Зепењин – Прворођени су Деца Агарте, како се још називају. Они су потпуно или скоро потпуно пореклом од предака које су створили Велики Стари, или Древни. Другорођени су потомци настали мешањем са људима. Имају најмање четвртину крви Прворођених. Сви остали могу се сматрати обичним људима, од којих су тек неки изузетно упознати са овим што ти сада говорим.

Џориг лагано климну главом. Као да се није усуђивао да проговори.

- Древни још увек комуницирају са *изабранима*, односно Прворођеним и Другорођеним. И ови људи комуницирају између себе. Тамо где се размењене мисли пробијају до свести обичних људи, или од најгорих отпадника изабраних – настају најмрачнији култови.

Из лифта нешто кликну, и Џориг се тргну. Зепењин се тихо насмеја. То је само стигао ручак за њих двојицу. А и било је крајње време – овај час их је обојицу исцрпео.

* * *

ИСТОРИЈА ЉУДИ

Јели су тихо и без журбе. После ручка је стигла кафа, из шоља које су се пушиле. Џориг се на тренутак запита како све то стиже тако свеже спремно, мора да је било неког *горе*... Џориг је добијао кафу после сваког obroка, овога пута је стигла кафа и

за Зепењина, Џориг га је први пут видео да пије нешто што није вода, и ова мисао му пролете кроз главу. Запалио је цигарету уз кафу и водио необавезан разговор са својим спасиоцем и, како је сада изгледало, учитељем. Али разменили су тек неколико реченица, јер није лако необавезно разговарати са до јуче непознатим човеком, на месту изолованом од света. Зепењин и није био много разговорљив, док се није окрепио и одморио грло, јер спремао се на дугачку говораницу у којој ће објаснити већи део познате историје људи.

- Познате су нам грешке званичне историје – поче Зепењин – која упорно иде обрнутим редом. Сматрајући да материја влада духом, а да није обрнуто, историја овако ређа ствари: околности (или догађаји), људи, идеје. Тако се упорно узрок објашњава последицом. А требало би ићи редоследом: идеје, људи, догађаји.

Тако гледано, наставио је Зепењин, *већи део познате нам историје је заправо борба два култа*. Ову борбу треба донекле условно схватити, јер нису то били тако огорчени противници, а личности које ће бити наведене обично нису биле изразити или искључиви припадници само једног култа. Било је ту доста преплитања – Зепењин рече да ће то бити објашњено. А онда изнесе своју поделу важних личности – прво вође људи, историјске личности: *Рамзес, Мозес, Соломон, Јулије Цезар, Карло Велики и Наполеон припадали су стеларном култу; Ахемениотен, Александар Велики, Кир Персијски, Константин, Луј XIV, Виракоча и Саладин били су уз соларни култ*. Слична подела постојала је и код филозофа и научика – *Питагора, Плутарх, Проломеј, Јамблих, Паскал и Декарт били су стеларни; Платон, Аристотел, Галилеј, Кеплер и Њутн били су соларни*. Подељени су наравно били и револуционари, мистици, припадници завереничких друштава – *Сент Ив, Вајзтор (или Вилгут), барон Рудолф фон Себотендорф, Алистер Кроули и Хелена Петровна Блавацка били су представници стеларних култова; баронеса Круденер, барон Унгерн-Штернберг, Ернст Шефер, Драгутин Димитријевић Апис и Жозеф де Местр били су соларни*. И наравно, као неизбежни зачин, ту су и велике личности које су остале уз првобитну лунарну струју, мада њима није претерано помагало то што је и сама Агарта званично преузела тај култ – *Мухамед, Монтезума, султан Бабер и династија Минг били су лунарно орјентисани*.

- Као што би се могло очекивати – настави Зепењин – ова борба почиње у најсветијој од свих старих, а нама познатих, цивилизација – у старом Египту.

Велике су биле борбе између представника соларне и стеларне струје на територији Египта, између «култова светлости и таме», како је касније поједностављивано. На једној страни су били богови као што су Сет и Тифон, на другој Озирис и Хорус. Мада су ови богови Египта имали у принципу измешане соларне и стеларне одлике. Онда је један човек, а то је наравно могао бити само фараон, одлучио да стави тачку на ове сукобе.

Ахемениотеп је одлучио да, први пут у историји, прогласи само једног бога за званичног. А тај бог је било само Сунце, оличено у Атону. Сам фараон је променио име у Инхатон, славећи новог бога. Требало је да један бог Сунца замени све богове Египта – не само стеларне, већ и оне соларне. Наравно да се то није свидело свештеничкој касти Египта, која је у ствари владала (фараон је, рецимо, био њихов заступник). Овај фараон је систематски брисан из историје.

Уследила је реакција – долазак на власт стеларно орјентисане династије Рамзес. Међутим, стеларно усмерење треба донекле условно схватити. Рамзес Велики је обожавао и Сунце, нема ту никакве дилеме. Рецимо да је дао да га уклешу дубоко у стени у друштву два бога. Само на краткодневницу сунчев зрак би падао на статуу фараона. Ипак, култ Сета се ширио у његово време, потискујући култ Озириса.

Оно што је битније, то је њихова спољна и економска политика. Рамзесиди су били велики империјалисти, што обично није био случај кроз ранију историју Египта, краљеви су се раније држали долине Нила. Дуги ратови успели су да сломе супарничку краљевину Хетита, узгред – чисто соларну, која није пала под Египтом, већ под народима са Севера. Уведен је новац, што се многим није свидело. Пред крај династије није више било великих владара, и Египат је клизио у декаденцију и умирање културе. Уопште, то треба запамтити рече Зепењин, код стеларних следбеника имамо ту опијеност овоземаљским, вероватно зато што њима недостаје природна хијерархија са Сунцем у средишту.

Међутим, по остатак света је значајнија друга реакција. Један од египатских принчева, Мозес, побегао је из Египта, практично оснивајући нову нацију и нову религију. И он је исповедао веру у једног бога, али било је то некако обрнуто. Док је Сунце видљиво свима, овог бога нико није могао, нити смео, видети. Лако је у Старом завету видети са колико се непријатељства односи према «суначним идолима». У каснијој јеврејској мистици помињу се чак и сунчеви демони, као рецимо Сорат. Међутим, било је и соларних елемената – рецимо ован, животиња повезана са Сунцем, као и бик пре ње.

Јасно је да је Соломон припадао овом култу. Сама идеја да *једини Бог* има главни храм на Земљи дубоко је стеларна. Легенда по којој је за изградњу храма натерао демоне да му служе, такође довољно говори. Макар то била приказивана као победа над њима – демони остају демони. Насупрот Соломону, код Јулија Цезара имамо скоро искључиво материјалну димензију стеларног утицаја. Иако је био *pontifex maximus* – првосвештеник, сама титула значи градитељ мостова – Цезар није био много заинтересован за духовне сфере. А оставио је и прецизан соларни календар, иако је сам био ближи стеларним култовима.

У међувремену се на Истоку појавила нова сила. Персијанци су, несумњиво, били соларно орјентисани. Имало је то манихејски, дуалистички, облик зороастреизма, што се може видети у њиховој светој књизи Авести. Кир Велики, оснивач царства, написао је и прву повељу људских права. Касније је и ова царевина потонула у декаденцију и борбу за овоземаљску доминацију, што нам говори да ни следбеници соларних идеја нису имуни. Мада било је ту доста клеветања... Свеједно, Персија је остала бедем пред римским освајачима.

Знамо да их је победио Александар. Код њега се од почетка преплићу две главне струје култова. Његов први учитељ, и вероватно отац, Нектанев – био је последњи стеларни фараон. Дрги учитељ Аристотел био је соларно орјентисан. Александар је хтео да наследи соларни персијски систем, био је опчињен империјом коју је освојио. Али био је и под утицајем вавилонских стеларних свештеника. Он је створио новог бога Сераписа, који је требало да измири соларне и стеларне култове, Исток и Запад. Свештеници му то нису опростили – убили су га.

Много успешнији у идеји *једног Бога помиритеља* био је Константин, римски император. Он је увео хришћанство као државну религију тада највећег светског

царства, очистивши га од већине стеларних утицаја који су водили порекло из јудаизма. И данас је религија коју је он практично створио доминантна, а Римско царство на Истоку га је надживело још један миленијум.

Међутим, царство на Западу је пропало век касније, и тамо су све јачи стеларни култови. Сама титула *pontifex maximus*, коју су римске папе преузеле од римских првосвештеника доста говори о католичкој цркви. Наравно, и овде је било доста соларних елемената, посебно на почетку – рецимо окретање главе верника од олтара према јутарњем сунцу. Ипак је Карло Велики, као практични оснивач Светог Римског Царства, крунисан као стеларни владар. Ако ништа друго, била је то контра Византији која је имала соларно наслеђе Константина. Уопште, много шта је у каснијим сукобима било тако одређено, заврши Зепењин, ако би неко био соларни, опонент му се опредељивао стеларно.

Зепењин попи остатак кафе, па настави излагање. Ипак, овакав дуализам није увек био резултат међусобних сукоба. Присталице и царства и папства, чији сукоби су обележили средњи век у Европи, били су практично стеларно орјентисани. Њихов сукоб је чисто око овоземаљске власти, као и касније сукоб протестаната и католика.

Међутим, када је француски краљ почео прогон стеларних темплара, дошао је до тачке после које се није могло натраг, а можда се није ни хтело. Логична је последица да се његов наследник Луј XIV прогласи за Краља Сунца. Кардинал Ришеље, иако сам наравно католик, борио се против других паписта у Тридесетогодишњем рату. Међутим, највећи мислиоци Француске били су стеларно орјентисани. Односи са Ватиканом нису прекидани, па ни значајно нарушавани – подсећам да католичка црква никад није била искључиво стеларна, понови Зепењин, а почетком Новог века бивала је све више соларна, што је засметало многим представницима буржоазије.

Оно што је било фатално за француски апсолутизам нису били односи са црквом, него управо стеларне идеје световних мислилаца. Француска буржоаска револуција је била изразито стеларно орјентисана, као и америчка револуција (мада су из њих проистекли доста различити политички системи, као и поимање Слободе коју су славили као световно божанство). Гиљотинирање краља било је шамар у лице небеском ауторитету који су тада имале крунисане главе Европе. Јакобинци су чак увели нов револуционарни календар. Календаре, мерење времена кроз историју, никад не можемо потценити – рече Зепењин.

Наполеон је био много мање стеларно орјентисан од екстремних јакобинаца, али је и даље био следбеник стеларних култова. Он је довео папу да га крунише, доделивши му споредну улогу. Тако је сукоб немачких царева и римског папе коначно одредио француски император.

Наравно да историји није ту крај. И овде имамо познату дихотомију, рече Зепењин. Ако је Наполеон био стеларно орјентисан, несумњиво да ће Света Алијанса, савез настао после победе над њим, бити соларна. Њен идејни творац, баронеса Круденер, описала је Наполеона као антихриста.

Током излагања Зепењин је скоро несвесно устао, и гестикулирао је рукама, док га је Џориг пажљиво пратио. Сада се сручи на столицу, што је значило крај још једног дела излагања.